

UCHWAŁA Nr 15 PREZYDIUM RZĄDU

z dnia 10 stycznia 1951 r.

w sprawie wysokości świadczeń emerytalnych dla górników, zatrudnionych pod ziemią.

Na podstawie cz. III pkt 3—5 uchwały Rady Ministrów z dnia 30 listopada 1949 r. w sprawie szczególnych przywilejów dla górników w górnictwie węglowym (Monitor Polski Nr A-100, poz. 1175) oraz uchwały Rady Ministrów z dnia 3 marca 1950 r. w sprawie przywilejów dla górników w górnictwie rud, kruszców i kopalni glinki ogniotrwałej (Monitor Polski Nr A-29, poz. 336) uchwała się, co następuje:

§ 1. 1. Pracownicy kopalni węgla, rud, kruszców i glinki ogniotrwałej, zatrudnieni pod ziemią lub przy głębieniu szybów, oraz pracownicy niższego, średniego i wyższego dozoru w kopalniach otrzymują rentę górniczą w wysokości określonej niniejszą uchwałą, jeżeli odpowiadają warunkom w niej podanym.

2. Za równorzędne z pracą pod ziemią uważa się:

- a) pracę w charakterze członków rad zakładowych w kopalniach, pracę osób wybranych do władz Związku Zawodowego Górników, o ile osoby te zatrudnione były przedtem pod ziemią;
- b) zatrudnienie w Związku Zawodowym Górników przy pracach techniczno-instruktorskich, jeżeli nastąpiło ono bezpośrednio po 5-letnim co najmniej okresie zatrudnienia pod ziemią;
- c) zatrudnienie na stanowiskach wymagających kwalifikacji inżynierskich lub technicznych w zakresie górnictwa węglowego, w administracji przedsiębiorstw górniczych, w urzędach górniczych, w górniczych instytutach naukowo-badawczych i w Ministerstwie Górnictwa pod warunkiem przepracowania co najmniej 5 lat w kopalniach w charakterze dozoru niższego, średniego lub wyższego.

3. Za równorzędne z okresami zatrudnienia pod ziemią uważa się okresy pobierania zasiłku z tytułu ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa oraz okresy niezawodowej służby wojskowej, przypadające bezpośrednio po okresie zatrudnienia pod ziemią.

4. Poszczególne okresy zatrudnienia pod ziemią i pracy równorzędnej sumuje się dla ustalenia łącznego okresu zatrudnienia uprawniającego do renty górniczej.

§ 2. Rębaczom, ładowaczom i innym pracownikom

dołowym, uznanym za równorzędnych przez Ministra Górnictwa, zalicza się lata, przepracowane w akordzie w przodkach i przy głębieniu szybów w wymiarze 1½-krotnym. W takim samym wymiarze zalicza się pracownikom lata przynależności do drużyn ratowniczych w kopalniach.

§ 3. 1. Świadczenia, określone niniejszą uchwałą, przysługują pracownikom, zatrudnionym pod ziemią, którzy:

- a) stali się niezdolni do pracy pod ziemią po przepracowaniu co najmniej 10 lat pod ziemią. Warunek 10-letniej pracy pod ziemią odpada, o ile niezdolność do pracy powstała w wyniku wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej;
- b) ukończyli 55-ty rok życia i przepracowali pod ziemią lub w pracy równorzędnej (§ 1 ust. 2 i 3) 25 lat.

2. Świadczenia powyższe przysługują, jeżeli w chwili powstania warunków do świadczeń, o których mowa w pkt a) i b), pracownicy byli zatrudnieni pod ziemią lub w pracy równorzędnej (§ 1 ust. 2 i 3).

§ 4. 1. Wprowadza się 9 następujących grup zarobkowych:

Grupa zarobkowa dla osób zarabiających miesięcznie:

I		do	400 zł
II	ponad	400 zł	„ 450 „
III	„	450 „	„ 600 „
IV	„	600 „	„ 750 „
V	„	750 „	„ 900 „
VI	„	900 „	„ 1050 „
VII	„	1050 „	„ 1200 „
VIII	„	1200 „	„ 1400 „
IX	„	1400 „	

2. Pracownik zostaje zaliczony do grupy zarobkowej na podstawie swego przeciętnego miesięcznego zarobku z okresu zatrudnienia w ostatnich 36 miesiącach zatrudnienia pod ziemią przed powstaniem prawa do świadczeń.

§ 5. 1. Wysokość świadczeń emerytalnych zależy od grupy zarobkowej i ilości lat pracy pod ziemią lub pracy równorzędnej (§§ 1 i 2) i wynosi:

Okres pracy	Grupa zarobkowa								
	I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX
120 miesięcy i więcej	175	190	215	240	270	300	325	345	365
180 miesięcy i więcej	185	200	235	280	315	350	395	425	445
240 miesięcy i więcej	205	220	265	330	390	450	520	585	625
300 miesięcy i więcej	240	255	315	405	495	585	675	780	840

§ 6. Pracownikom, odznaczonym tytułem „Zasłużonego Górnika Polski Ludowej“, przysługuje wzrost renty górniczej, określonej w § 5, w wysokości 10% tej renty.

§ 7. Świadczenia, określone w niniejszej uchwale, zastępują rentę z tytułu powszechnego ubezpieczenia emerytalnego i pensję z dodatkowego ubezpieczenia gór-

ników bez dodatków na dzieci i dodatku dla bezradnych. Dodatek dla bezradnych wymierza się w wysokości 120 zł.

§ 8. W razie, jeżeli niezdolność do pracy spowodowana została wypadkiem w zatrudnieniu lub chorobą zawodową, nie wypłaca się renty wypadkowej, natomiast rentę górniczą wymierza się przy przyjęciu za podstawę 25-letniej pracy pod ziemią oraz przyznaje się wzrost renty, wynoszący przy 100%owej niezdolności 30% renty. Przy niższym procencie niezdolności wzrost renty ulega proporcjonalnemu zmniejszeniu. Jeżeli spowodowana wypadkiem w zatrudnieniu lub chorobą zawodową niezdolność nie uzasadnia przyznania renty górniczej, przyznaje się rentę wypadkową na zasadach ogólnych ubezpieczenia powszechnego.

§ 9. 1. Wdowy po pracownikach, którym przysługiwało prawo do świadczeń w wysokości określonej niniejszą uchwałą, otrzymują 60% tych świadczeń.

2. Sieroty zupełne po pracownikach, uprawnionych do świadczeń, określonych niniejszą uchwałą, zmarłych w następstwie wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej, otrzymują, o ile odpowiadają warunkom ubezpieczenia powszechnego:

jedna sierota	— 30%,
dwie sieroty	— 50%,
trzy sieroty i więcej sierot	— 60%,

świadczeń przysługujących zmarłemu pracownikowi.

3. Postanowienia § 8 stosuje się odpowiednio do świadczeń dla wdów i sierot zupełnych.

§ 10. 1. W okresie do dnia 1 stycznia 1952 r. podstawę zaliczenia pracownika do grupy zarobkowej

(§ 4 ust. 2) stanowi jego przeciętny zarobek miesięczny z 24 miesięcy zatrudnienia pod ziemią.

2. Jeżeli pracownik pracował pod ziemią po dniu 1 stycznia 1949 r. niepełne 2 lata, zarobek jego, stanowiący podstawę zaliczenia do grupy zarobkowej, oblicza się na podstawie zarobków, osiągniętych w okresie zatrudnienia pod ziemią po 1 stycznia 1949 r.

§ 11. Zakłady pracy zatrudniające pracowników objętych niniejszą uchwałą oraz zainteresowane związki zawodowe obowiązane są dostarczać Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych wszelkich danych, niezbędnych dla jej wykonania.

§ 12. Uchwała niniejsza ma zastosowanie do pracowników odpowiadających warunkom niniejszej uchwały, jeżeli:

- a) stali się niezdolni do pracy pod ziemią po dniu 31 grudnia 1950 r. lub
- b) ukończyli 55 lat życia i 25 lat pracy i w dniu wejścia w życie niniejszej uchwały byli zatrudnieni pod ziemią lub w pracy równorzędnej.

§ 13. Uprawnienia Ministra Górnictwa, określone w niniejszej uchwale, przysługują Ministrowi Przemysłu Ciężkiego w stosunku do pracowników, zatrudnionych w kopalniach rud, kruszców i glinki ogniotrwałej.

§ 14. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Górnictwa i Ministrem Przemysłu Ciężkiego.

§ 15. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1951 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz